

Mr. sc. Hakija Zoranić

UMJESTO MANIFESTA O ISTINI

INSTEAD OF MANIFEST OF TRUTH

Istina je da se narod Bosne i Hercegovine od njegovog nastanka sredinom VIII st. do nestanka države Bosne 1463. g. zvao Bošnjani, a od njenog nestanka do 1863. g. narod Bosne, Sandžaka i Hercegovine zvao se Bošnjaci svih triju vjera: Bošnjaci pravoslavne, muslimanske i katoličke vjere.

Ova neizmjereno značajna istina krije se od svih naroda i narodnosti bivše Jugoslavije i svih država svijeta još od 1863. godine. Intenzivno se krije od 1878. g. Vrlo intenzivno se krije od 1918. g., tj. od stvaranja Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca. Ozbiljno se krila i za vrijeme socijalizma. Krila se od svih naprednih i pravih socijalista socijalističke Jugoslavije. Naročito se krila od Tita i od pravih komunista. Najviše se ta istina krila i danas se grčevito krije od pravoslavaca, katolika i muslimana Bosne, Sandžaka i Hercegovine.

Kada se sakrila od svih naroda bivše Jugoslavije, tada je sakrivena od naroda svih značajnih država svijeta. Ipak, najviše se krije od bosanskohercegovačkih Srba, svih Srba iz Srbije i onih u dijaspori. Također se ništa manjim intenzitetom krije od bosanskohercegovačkih Hrvata, od Hrvata u Hrvatskoj i od onih u dijaspori. To su uradile i sad rade zbog osvajačkih pretenzija na Bosnu, Sandžak i Hercegovinu dvije države: Srbija i Hrvatska.

Kako su to uradile?

Prva je Srbija 1862. g. uputila Teofila Petranovića, vrhunski obrazovanog teologa, da u Sarajevu osnuje Društvo za širenje srpskog imena u Sarajevu i u BiH, kojeg do tada nije bilo. Faktički to se društvo pretvorilo u društvo za posrbljivanje Bošnjaka pravoslavne vjere. Petranović i njegovi pomagači planirano su išli u crkve. Pitali su prisutne: „Ko ste vi i koje ste vere?” Oni su odgovarali: „Mi smo pravoslavne vjere, tako su nas za vjeru učili grčki popovi zvani fanarioti.“ „Vrlo dobro”, rekao bi im Petranović, „samo vam nedostaje jedna riječ.“ „Kad vas neko upita koje ste vere, treba da odgovorite: mi smo srpske pravoslavne vere.“

Kad su ih naučili da su srpske pravoslavne vjere, onda su ih učili: „Kad ste srpske pravoslavne vere, onda ste Srbi.“ To posrbljivanje je trajalo više godina, svake nedjelje u crkvi, posebno za Božiće i Vaskrse. Društvo je radilo ilegalno i stvaralo srpsko narodno ime u Bosni.

Pored navedenog Srpska pravoslavna crkva je od osmanskih vlasti dobila odobrenje te otvorila oko dvadeset osnovnih škola, navodno vjerskih, a nisu bile vjerske. Imale su vjeronauku, razumije se. U svim osnovnim školama i onim osnovanim za vrijeme obje Jugoslavije bili su indoktrinirani učitelji isključivo iz Srbije. Kad su kasnije osnovane gimnazije i druge srednje škole za Kraljevine Jugoslavije, profesori su bili iz Srbije. Tad se posrblijevanje vršilo planirano, jer su nastavni planovi i programi rađeni u Beogradu. Udžbenici su pisani u Beogradu. Nekoliko generacija Bošnjaka pravoslavne vjere naučilo je u školama da su Srbi pravoslavne vjere. Ime Bošnjak u crkvama i u školama nije se spominjalo.

To se vješto i planski radilo i na fakultetima. Angažovani su bili i trgovci i njihovi sinovi.

Dakle, od daleke 1862. g. do danas Bošnjaci pravoslavne vjere uče, odnosno dobro su naučili LAŽ. O istini da su porijeklom Bošnjaci pravoslavne vjere, nemaju pojma.¹

Osnivanje u Sarajevu 1862. godine hrvatskog Društva za uvođenje i širenje hrvatskog imena u Bosni i Hercegovini, kojeg do tada nije bilo

Kad su osvajački krugovi iz Zagreba doznali da srpski osvajači žele okupirati Bosnu i Hercegovinu, da su osnovali Društvo za širenje srpskog imena u Sarajevu i Bosni i Hercegovini, osnovali su i oni svoje društvo. Osnivanje tih dvaju društava je najjači dokaz da do tada u BiH nisu postojali ni Srbi ni Hrvati. Društvo je osnovao vrhunski obrazovani teolog Klement Božić. O tome je pisao savremenik dr. Tomo Herlaković, a njega citirao dr. Muhamed Hadžijahić (CD, str. 49).

Hrvati iz Hrvatske gotovo u potpunosti su kopirali Srbe iz Beograda. Oni isti 1862. g. uputili su Klementa Božića u Sarajevo, te je osnovao Društvo za uvođenje i širenje hrvatskog imena u Sarajevu i u BiH, kojeg do tad nije bilo. Faktički to se društvo pretvorilo u društvo za pohrvaćivanje Bošnjaka katoličke vjere. Klement je sa družinom pravio planove ko će u koju crkvu da ide, šta će da govore. Posebno su im plodonosni bivali Božići i Uskrsi. Često su ulazili klerikalci iz Hrvatske da pomognu Klementu i njegovim članovima Društva. Parola je bila: „Ne možeš biti pravi katolik ako prije toga nisi Hrvat.”

¹ Prema dr. Vladislavu Škariću, koji je pisao o radu društva za posrblijevanje Bošnjaka pravoslavne vjere: „Prva faza je bila da nauče pravoslavne Bošnjake da ubuduće govore da su srpske pravoslavne vjere.“ Kad su ih to naučili, onda su ih učili: „Kad ste srpske pravoslavne vere, onda ste vi zapravo Srbi” (vidi H. Zoranić, *Etnogeneza Bošnjana – Bošnjaka*, Sarajevo: Svjetlost, 2009, str. 493).

Nakon dolaska Austro-Ugarske osnovali su najprije osnovne, pa onda i srednje škole i gimnazije. Onda su u Zagrebu gradili lažne nastavne planove i programe, pisali podmukle lažne udžbenike povijesti, specijalne sadržaje za već bivše Bošnjake katolike. Nekoliko generacija je u školama naučilo da su Hrvati. To je postepeno, ali dosta brzo zahvatilo skoro sve Bošnjake katoličke vjere. Napustili su ime Bošnjaci i usvojili tuđe ime Hrvati. Od oko 1880. g. počeli su pohrvaćivati i Bošnjake muslimanske vjere. Svugdje, a naročito u školama i na fakultetima, učili su ih: „Muslimani su Hrvati islamske vjere.” Tako su Srbija i Hrvatska lažno naučile i sad naučavaju još intenzivnije, jer su uspostavili dvije škole pod jednim krovom. Trebaju im dvije škole pod jednim krovom da naučavaju lažno.

U srpskim školama naučavaju učenike da su Bosna, Sandžak i Hercegovina „srpske zemlje”, te da su Bošnjaci muslimanske vjere Srbi. Bosanskohercegovački Srbi nemaju pojma da su im preci prevareni.

U hrvatskim školama svih nivoa i na fakultetima učenike i studente uče da je BiH „povijesno hrvatska zemlja”, a da su Bošnjaci katoličke vjere Hrvati, čak da su Bošnjaci muslimanske vjere Hrvati islamske vjere. Tako su pohrvatili dosta muslimana. Ali su oni poslije ovog rata, 1991–1995. g., došli pameti i vratili se svome narodnom imenu – Bošnjaci.

O katastrofalnim posljedicama lažnog školovanja i naučavanja Bošnjaka pravoslavne i katoličke vjere pisat ćemo kasnije. A sad ćemo priložiti i citirati dio pisma kralja Kraljevine Bosne Bošnjana Stepana Tomaševića:

Pismo bosanskog kralja Stepana Tomaševića rimskom papi Piju II 1461. god.

Bosanski kralj, tvoj sin, sveti oče – iznosili su kraljevi poslanici – posla nas k tebi i zapovjedi nam da ti u njegovu ime kažemo ovo: Obaviješten sam da turski car Mehmed namjerava prije idućeg ljeta s vojskom krenuti na mene i da je za to sve pripremio. Tolikoj sili neću se moći sam oduprijeti. Već sam molio Ugre i Mlečane i Jurja Arbanasa (Kastriotu) da mi pomognu. To isto molim i tebe. Ne tražim zlatnih brda, ali bih rado, da moji neprijatelji i moj narod znade, da ćeš mi i ti priteći u pomoć. Ako moji Bošnjani vide da neće u ovom ratu biti sami, jer će im i drugi pomoći, hrabrije će se boriti, a ni Turci se neće usuditi krenuti na moju zemlju, pošto su prilazi u nju veoma teški, a tvrđave na mnogim mjestima neosvojive i sprečavaju da se lahko uđe u moje kraljevstvo.

Tvoj prethodnik Eugen nudio je mome ocu krunu i HTIO je u Bosni podići biskupske crkve. Otac je to odbio kako protiv sebe ne bi izazvao mržnju Turaka, pošto je bio tek odnedavno katolik.²

Iz ovog historijskog dokumenta najvažnije je sljedeće: „Ako moji Bošnjani vide da neće u ovom ratu biti sami, jer će im i drugi pomoći, hrabrije će se boriti, a ni Turci se neće usuditi krenuti na moju zemlju.“

Vidimo iz ovog dijela pisma da kralj Stepan Tomašević ne piše: „Ako moji Srbi“, niti: „Ako moji Hrvati“, nego piše: „Ako moji Bošnjani“, što dokazuje da se narod Bosne stoljećima zvao Bošnjani.

Dokazuje da je i on Bošnjanin, da u Bosni stoljećima nikad, gotovo do oko 1878. g., nije bilo ni Srba ni Hrvata. Okupatori Osmanlije su u nazivu promijenili slovo n slovom c, pa se isti narod od vjerovatno 1464. do 1878. g. zvao Bošnjaci, ali sa tri vjere. Vidjet ćemo iz sljedećeg:

Slomom države Bosne definitivno je nestala dualistička Crkva bosanska, pa se narod Bošnjaci postepeno u narednim stoljećima razgranao u tri ogranka:

- prvi manji ogranak su Bošnjaci koji su iz maniheja – krstjana prešli u katolike. Dakle, Bošnjaci katolici;
- drugi najveći ogranak su Bošnjaci koji su iz maniheja – krstjana prešli u islam – Bošnjaci muslimani;
- treći najmanji ogranak, koji su iz maniheja – krstjana prešli u pravoslavnu vjeru. Dakle, Bošnjaci pravoslavne vjere.

Prema tome, novonastala situacija je da su se Bošnjaci našli u tri vjere: Bošnjaci muslimanske, katoličke i pravoslavne vjere. Stoljećima su živjeli u slozi, jer su bili svjesni da su jedan narod, sve do 1862. g. kad su Srbija i Hrvatska zbog osvajačkih pretenzija osnovali navedena društva za uvođenje srpskog odnosno hrvatskog imena u BiH.

Da su Bošnjaci od pada Bosne 1463. g. do stvaranja navedenih društava 1862. g., dakle 400 godina, Bošnjaci sa tri vjere bili jedan narod, ključni dokaz jeste Načertanije (nacrt, plan) Ilije Garašanina. Citirat ću najvažnije stavove

² Sačuvano je u memoarima samog pape Pija II (1405–1464). Sadržaj pisma i fusnote preuzeti su od Envera Imamovića, *Korijeni Bosne i Bosanstva*, Sarajevo, str. 326–327. Zatim, Suvremeni Gobelinus kod S. Katona: *Historia critica Regni Hungariae*, XIV, str. 491–494.; M. Orbini, *Kraljevstvo Slovena*, Beograd, 1968, str. 372–374.; Prijevod na bosanski jezik kod Franje Račkog: *Bogomili i patareni*, Rad Jugoslovenske akademije znanosti i umjetnosti, VIII, Zagreb, 1869, str. 168–170.

Ilije Garašanina iz njegovog *Načertanija* i to iz poglavlja *O POLITIKI SRBIJE U SMOTRENJU BOSNE, ERCEGOVINE, CRNE GORE I SJEVERNE ALBANIJE*

Kad mi površinu i geografsko položenije ovih zemalja, ratni duh njihovih žitelja i način mišljenja... u bliže razmatranje uzmemo mi ćemo na tu misao doći da je ovo ona čest (dio) turskoga carstva, na koji Srbija najveći upliv imati može. Stalno opredeljene i uređenje ovoga upliva (uticaja, objasni A. Č.) čini nam se da je za sad (1844) glavni zadatak srpske politike u Turskoj.

... Tačka 2 drugi stav: „Jedna od glavnih osnova naznačava se: načelo pune vjerske zakonske slobode. Ovo načelo morat će svima hristjanima, a ko zna do povremenu i nekim muhamedancima dopasti se i zadovoljiti ih.” Vidjet ćemo kasnije da on ovdje, kad traži slogu Bošnjaka hristjana (pravoslavni i katolika), Bošnjake muslimane naziva muhamedancima, ali samo u vjerskom pogledu.

- „Ako Bošnjaci ne bi ovo primetili, to bi otuda...”, ovo je prvo mjesto gdje spominje Bošnjake pravoslavne vjere na str. 11.
- „Ko god dakle ovom narodu dobra želi on ne sme Bošnjacima nasledstveno knjaževsko dostojanstvo preporučivati... Kako bi se onda Srbija u svoje vreme sa Bosnom tješnje skopčati mogla, jer onda ostaće ovaj sojuz mogućan i vjerovatan.” Ovo je drugo mjesto gdje govori o Bošnjacima pravoslavne vjere, isto stranica 11.
- „Bošnjaci i ostali Slaveni da se obrate i kod ovog treba i svaku pomoć da nađu kad god se o tom radilo bude...” Ovo je treće mjesto gdje Ilija piše i ozbiljno spominje Bošnjake pravoslavne vjere.
- „Ujedno nužno je i to da se ne samo svi osnovni zakoni, ustav i sva ustrojenja glavna knjaževstva Srbije u Bosni i Ercegovini među narodom rasprostranjavaju, nego još i to da se za vremena nekoliko mladih Bošnjaka u srpsku službu primi da bi se oni praktično u političeskoj i finansikoj struci, sudstvu obučavali.” Ovo je četvrto mjesto gdje piše o Bošnjacima pravoslavne vjere, str. 12.
- „Po sebi se pretpostavlja da bi ova istorija morala biti ispisana... u duhu narodnog jedinstva Srba i Bošnjaka.” Ovo je peto mjesto gdje razlikuje Srbe i Bošnjake pravoslavne vjere.
- „Kod pisanja istorije Bosne u kojoj ne bi se smela izostaviti slavna imena nekih muhamedanskoj vjeri prešavših Bošnjaka.” Ovo je

šesto mjesto gdje kaže da su iz Bošnjaka prelazili u muhamedance, str. 12.

- Najznačajnija i najuvjerljivija je tačka 6 na stranici 14. koja glasi: „6. Na istočnog veroispovedanija Bošnjake veći upliv imati, neće biti za Srbiju težak zadatak. Više predostrožnosti i vnimanija na protiv toga iziskuje to da se katolički Bošnjaci zadobijedu. Na čelu ovih stoje franjevački frateri.” (podvukao prepisivač)

„Pored gore pomenutog štampanja knjiga ne bili dobro i sovjetno bilo da se jedan od ovih bosanskih fratera pri beogradskom liceumu kao profesor latinskog jezika i još kakve nauke postavi. Ovaj profesor morao bi služiti kao posredstvenik između Srbije i katolika u Bosni jer s tim mi prvi poverite lan korak učinili i s tim dali bi na dokazateljstvo tolerancije. Zar ne bi mogao ovaj isti frater ustanoviti ovde jednu katoličku kapelu za ovde živeće katolike, s čime bi se izbeglo podizanje jedne kapele pod uplivom austriskim koje će ranije ili docnije sledovati morati. Ovu kapelu mogli bi staviti pod pokroviteljstvo ovde stanujućeg konzula francuskog. Ovo bi dalo povoda i priliku francuskom praviteljstvu da se u toj stvari živo zauzme i s tim bi se Srbija oslobodila opasnosti od jedne Katoličke crkve, koja bi pod uplivovom Austrije u Beogradu bila” (izvor: Ilija Garašanin, *Načertanije* (skinuto sa interneta))

Tačka 6. najjasnije pokazuje da u BiH žive Bošnjaci pravoslavne vjere i katolički Bošnjaci. On ne spominje nikakve Srbe ni Hrvate u BiH 1844. godine.

Već smo objasnili da je Srbija od Bošnjaka pravoslavne vjere indoktrinacijom, propagandom i lažnim školovanjem stvorila bh. Srbe.

Također smo objasnili da je Hrvatska istim metodama stvorila bh. Hrvate u BiH.

Navedena dokumenta dviju država:

1. Pismo kralja Kraljevine Bosne Bošnjana Stepana Tomaševića papi Piju II 1461. godine,
2. *Načertanije* Ilije Garašanina 1844. godine,

otvaraju veliko i grandiozno naučno pitanje ko su i kojeg su porijekla današnji bh. Srbi i bh. Hrvati u Bosni i Hercegovini.

Kako se ime Bošnjaci reduciralo samo na Bošnjake muslimanske vjere?!

Očigledno da su sve generacije Srba u Srbiji i pravoslavnih Bošnjaka u Bosni učile lažnu historiju pisanu u Beogradu i prije, a naročito od 1919. g., tj. od stvaranja Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca. Danas uče i učiti će ubuduće još lažniju.

Također je očigledno da su sve generacije Hrvata u Hrvatskoj i katoličkih Bošnjaka u Bosni učili lažnu povijest o Bosni i Bosancima pisanu u Zagrebu od početka njenog izučavanja do danas na svim nivoima školovanja i na fakultetima, čak i na magisterijima i doktoratima.

Revizija historije i povijesti teško da može vratiti točak i te lažne historije, odnosno povijesti nazad. Neka se oni, ako hoće zovu bh. Srbi i bh. Hrvati, ali da saznaju da su imena dobili, kako su ih dobili, da saznaju da su Bosanci i da ubuduće nove generacije uče novu revidiranu historiju, odnosno povijest, da nauče istinu o svom porijeklu, da su im daleki preci bili: bh. Srbima Bošnjaci pravoslavne vere, a bh. Hrvatima Bošnjaci katoličke vjere.

Vučić i Dodik ne znaju historiju. U Mrkonjić-Gradu i Drvaru je Vučić rekao da je Srbin u Mrkonjić-Gradu i Drvaru isto kao Srbin u Beogradu, Nišu, Kruševcu, Kraljevu i drugim.